

Arrest

nr. 130 814 van 3 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GRUYTERS, die loco advocaat T. RASKIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger afkomstig uit het dorp Khewah nr 146, in Tehsil district, Faisalabad in de provincie Punjab. U bent een aanhanger van het Ahmadi-geloof en was qaid, een lokale leider binnen de Ahmadi-gemeenschap. A.(...), de imam van de lokale Soennitische moskee, provokeerde de Ahmadi. Hij riep in zijn vrijdaggebed de mensen op om Ahmadi te doden. In december 2011 werd u opgezocht en mishandeld door een tiental dorpsgenoten die eisten dat u uw geloof zou wijzigen. Toen u weigerde werd uw oogst ter waarde van 150.000 rupees in brand gestoken. U ging niet naar de politie omdat ze bedreigd hadden in dit geval uw familie te doden. Ongeveer een week later

werd u door drie gemaskerde mannen beschoten. U werd niet geraakt en vluchtte naar uw vriend A.(...). U bleef er twee dagen en keerde hierna terug naar huis. Uw moeder zei dat ze u zouden blijven lastig vallen en raadde u aan het land te verlaten. Op 11/02/2012 nam u het vliegtuig en reisde u naar België waar u op 13/02/2012 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart, huwelijksakte, informatie over de situatie van de Ahmadi in Pakistan, brief van de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah, een bewijs dat u tijdens een Khuddam vergadering werd aangesteld tot voorzitter van de Ahmadi-gemeenschap in uw dorp, en enkele krantenartikelen. U heeft ondertussen vernomen dat uw vrouw en kinderen ook werden lastiggevallen en dat ze daarom het dorp hebben verlaten en bij uw schoonbroer zijn ingetrokken in Rabwah.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 2 & 5-6) dat u de leider (qaid) was van de lokale Ahmadi-gemeenschap waar u woonde. Nadat de imam van de lokale Soennitische moskee had opgeroepen Ahmadi te doden werd u in december 2011 door een tiental dorpsgenoten mishandeld, staken ze uw oogst ter waarde van 150.000 rupees in brand, werd u bedreigd dat ze uw familie gingen doden indien u naar de politie zou gaan, en werd u een week later door drie gemaskerde mannen beschoten.

U verklaart verder (CGVS p. 7-8) dat u tien dagen nadat u was beschoten melding heeft gemaakt van uw problemen aan T.(...) A.(...), die de lokale amir was, en dat hij deze informatie heeft doorgegeven aan de amir van het district die eveneens advocaat is. Beiden hebben u aangeraden het land te verlaten. Gevraagd of deze informatie over problemen werd doorgegeven aan de centrale Ahmadi-gemeenschap in Rabwah antwoordt u eerst ontkennend, stelt u onmiddellijk hierna dit niet te weten, dat u hen niet heeft ingelicht maar de amirs misschien wel, dat normaal gezien dergelijke informatie verzameld wordt en er dan advies wordt gegeven. Gevraagd of de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah over dergelijke problemen van Ahmadi publiceert antwoordt u eerst ontkennend, maar stelt u onmiddellijk hierna dat ze inderdaad op hun website hiervan melding maken maar dat dit niet gebeurd is m.b.t. de incidenten die u heeft meegemaakt omdat er over dergelijke kleine voorvallen geen rapporten worden geschreven. Hierop werd u een website van de Pakistaanse Ahmadi-gemeenschap getoond (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier) en werd u erop gewezen dat er zelfs melding wordt gemaakt van een voorval waarbij een student omwille van zijn Ahmadi-geloof de universiteit diende te verlaten, hetgeen in vergelijking met de problemen die u kende qua ernst toch een heel wat kleiner incident is. Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten (u werd door een tiental dorpsgenoten mishandeld, uw oogst werd in brand gestoken, u werd bedreigd dat ze uw familie gingen doden, én u werd door drie gemaskerde mannen beschoten) is het dan ook opvallend dat uw gemeenschap hierover niets zou publiceren, temeer gezien ze over andere minder ernstige gebeurtenissen wel informatie publiceren.

Uit de informatie voorhanden op het CGVS, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat de Pakistaanse Ahmadi-gemeenschap "een performant rapporteringsmechanisme" opzette om de ondergane vervolgingsdaden op te volgen en dat deze rapportering op www.persecutionofahmadis.org via persberichten, nieuwsbrieven, en maand- en jaarrapporten "uitgebreider en gedetailleerder" is dan deze door mensenrechtenorganisaties. Er wordt onder meer melding gemaakt van moorden, geweldpleging, gerechtelijk en politieel optreden, intimidatiepraktijken en discriminatoir optreden t.a.v. Ahmadi. Het

gehanteerde rapporteringsmechanisme bestaat erin dat de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap de relevante problemen die leden van zijn gemeenschap ondervinden dient door te geven aan de amir op districtsniveau, en dat deze rapporteert aan de verantwoordelijke directeur van het nationale geloofscentrum. Het gegeven dat over bepaalde incidenten niet wordt gepubliceerd heeft enerzijds te maken met het feit dat ze niet werden gesignaleerd aan de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap en anderzijds met de relevantie van de ondervonden moeilijkheden (uit de voornoemde informatie COI Focus dd. 23/07/2013 p. 6-7 kan men lezen dat de website melding maakt van sommige van de voorvallen die worden omschreven als 'religieuze apartheid', waarna enkele voorbeelden van gegeven worden, en dat het onmogelijk is om melding te maken van elk van deze voorvallen).

Gelet op uw verklaringen én gelet op bovenvermelde informatie mag er aldus verwacht worden dat de centrale instanties van uw gemeenschap in Rabwah op de hoogte zijn van uw problemen. U verklaarde immers dat de amir van het district op de hoogte is van uw problemen en het is dergelijke amir die volgens de informatie voorhanden op het CGVS Rabwah inlicht. U stelde echter (CGVS p. 8) geen weet te hebben of de centrale Ahmadi-gemeenschap in Rabwah via haar communicatiekanalen melding heeft gemaakt van uw problemen. Hierop werd er u gevraagd om contact op te nemen met de centrale Ahmadi-gemeenschap in Rabwah of met de lokale amir of de amir van uw district die eveneens advocaat is en op de hoogte is van uw problemen, om de incidenten die u heeft meegemaakt te staven. Op 15/03/2013 ontving het CGVS via uw advocaat een brief van het hoofd van de 'Inspectorate of Public Affairs' in Rabwah. In deze brief wordt bevestigd dat er een rapport bestaat van de 'Inspectorate of Public Affairs' van de amir van Faisalabad waarin u wordt vermeld: m.n. wordt er vermeld dat u een pure Ahmadi bent en regelmatig deelnam aan liefdadigheidsactiviteiten, en dat u het hoofd was van de lokale Ahmadi-gemeenschap. Verder wordt er geschreven dat er geen politiezaak tegen u is maar dat u net als andere Ahmadi-aanhangers werd belaagd ('he was also confronted as other Ahmadi people'). Indien u echter daadwerkelijk dermate werd bedreigd en mishandeld en er zelfs een poging tot moord op u was, én indien de lokale amir en de amir van uw district hiervan op de hoogte zijn en u zelfs hebben aangeraden het land te ontvluchten, kan er gelet op bovenvermelde informatie m.b.t. het rapporteringsmechanisme van de centrale Ahmadi-gemeenschap in Rabwah, redelijkerwijze verwacht worden dat ze in hun antwoord meer concrete informatie over uw problemen omwille van uw Ahmadi-geloof zouden geven, en niet louter stellen dat u net als andere Ahmadi geconfronteerd werd met problemen. De bedreigingen en het geweld dat u onderging overstijgen immers ruimschoots het algemeen verspreid klimaat van religieuze intolerantie t.a.v. Ahmadi in Pakistan. Gelet op de vaststelling dat dit antwoord van Rabwah absoluut niet te rijmen valt met uw beweringen over de incidenten die u zou hebben meegemaakt, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas manifest ondermijnd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit

van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw internationaal paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte, en een bewijs dat u tijdens een Khuddam vergadering werd aangesteld tot voorzitter van de Ahmadi-gemeenschap in uw dorp, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De informatie over de situatie van de Ahmadi in Pakistan en de krantenartikelen leveren geen informatie over uw persoonlijke problemen en kunnen aldus bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De brief van de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn middelen voert verzoeker een schending aan van de motiveringsplicht, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verliest uit het oog dat verzoeker belemmerd wordt in zijn openbare geloofsovertuiging, hetgeen aanzien dient te worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Tevens haalt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aan dat niet alle voorvallen worden gepubliceerd op de website van de Ahmadi-gemeenschap. De brief vermeldt overigens uitdrukkelijk dat verzoeker werd belaagd. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat er voor ogen moet worden gehouden dat hij behoort tot de Ahmadi-gemeenschap, die het voorwerp uitmaakt van geweld.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel

risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker dat hij in december 2011 werd mishandeld door Soennitische moslims uit het dorp. Tevens verbrandden zij verzoekers oogst, bedreigden zij verzoeker en zijn familie en werd verzoeker beschoten (stuk 3, gehoorverslag, p. 5, 6). De aanleiding hiertoe was dat de lokale imam de soennitische moslims opriep om Ahmadi te doden (stuk 3, gehoorverslag, p. 5). Tien dagen nadat verzoeker werd beschoten zou hij melding gemaakt hebben van zijn problemen bij de lokale amir. Deze zou de informatie verder doorgegeven hebben aan de amir van het district, die daarnaast ook advocaat is (stuk 3, gehoorverslag, p. 2, 7, 8). Gevraagd of deze informatie werd doorgegeven aan de centrale Ahmadi-gemeenschap in Rabwah, stelt verzoeker van niet. Vervolgens wijzigt verzoeker echter zijn verklaring en stelt hij het niet te weten. Zelf zou hij het niet gedaan hebben, maar de amirs misschien wel (stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Tevens ontkent verzoeker eerst dat er over dergelijke problemen gepubliceerd wordt door de Ahmadi-gemeenschap. Geconfronteerd met het feit dat er dergelijke publicaties bestaan, bevestigt verzoeker dit, maar stelt hij dat er over zijn problemen niets geschreven werd aangezien dergelijke kleine voorvallen niet gepubliceerd worden (stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Verzoeker werd er vervolgens op attent gemaakt dat de website van de Pakistaanse Ahmadi-gemeenschap klaarblijkelijk wel melding maakt van kleinere voorvallen, zoals dat van een Ahmadi-student die buiten werd gezet aan de universiteit, hetgeen bezwaarlijk een zwaarder incident kan worden genoemd dan de mishandeling, brandstichting en beschieting die verzoeker beweert te hebben ondergaan. Verzoeker verklaarde slechts dit niet te weten omdat hij niet zo geletterd is (stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat de Pakistaanse Ahmadi-gemeenschap over de moeilijkheden van hun aanhangers rapporteert via persberichten, nieuwsbrieven, en maand- en jaarrapporten, die gepubliceerd worden op officiële website van de geloofsgemeenschap www.persecutionofahmadis.org. Het gehanteerde rapporteringsmechanisme bestaat erin dat de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap de relevante problemen die leden van zijn gemeenschap ondervinden dient door te geven aan de amir op districtsniveau en deze rapporteert dan aan de verantwoordelijke directeur van het nationale geloofscentrum. Tevens blijkt dat de berichtgeving op de website uitgebreider en gedetailleerder is dan de rapportering door onder meer de Human Rights Commission of Pakistan, de Asian Human Rights Commission en Human Rights Watch. Er wordt onder meer melding gemaakt van moorden, geweldpleging, gerechtelijk en politieel optreden, intimidatiepraktijken en discriminatoir optreden ten aanzien van Ahmadi. De opsomming op de website is echter niet exhaustief. Hoewel de rapportering uitgebreid is, blijft zij onvolledig. Publicatie is immers afhankelijk van de relevantie van de ondervonden moeilijkheden en van de kennisgeving van het betreffende voorval aan de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap en/of aan andere verantwoordelijkheden binnen de geloofsgemeenschap. Waar verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangeeft dat niet alle voorvallen gepubliceerd worden, stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk melding zou hebben gemaakt van zijn problemen bij de lokale amir, die dit op zijn beurt zou hebben doorgegeven aan de amir van het district. Bovendien betroffen het wel degelijk ernstige feiten, aangezien verzoeker beweert dat hij niet alleen mishandeld werd en zijn oogst in brand gestoken werd, maar er ook getracht werd hem te vermoorden (stuk 3, gehoorverslag, p. 5, 6, 7, 8). Bijgevolg kan redelijkerwijze worden verwacht dat omtrent dit incident enige rapportering zou bestaan. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat er voorrang wordt gegeven aan voorvallen die zich voordoen in grote steden in plaats van

deze die zich voordien in kleinere regio's, stelt de Raad dat dit een loutere bewering is die geenszins wordt gestaafd. Dit blijkt ook geenszins uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de lokale leiders de informatie die hen bereikt wel degelijk doorgeven wanneer zij deze gepast en de moeite waard vinden.

De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker, die in contact staat met de Ahmadi-gemeenschap in België, vervolgens de kans gaf om contact op te nemen met de amir van het district of op enige andere manier hulp te zoeken om zijn beweerde problemen te staven (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Hierop bezorgde verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 april 2013 via zijn raadsman een brief van de *"head of the inspectorate of public affairs"* van Rabwah. Hieruit blijkt dat er een rapport bestaat waarin vermeld wordt dat verzoeker een echte Ahmadi is en regelmatig deelnam aan liefdadigheid. Tevens blijkt uit deze brief dat verzoeker een lokale Ahmadi leider was. Er is tegen verzoeker geen politiezaak, maar volgens de brief werd verzoeker zoals andere Ahmadi met problemen geconfronteerd. De beweerde problemen van verzoeker blijven echter geheel onvermeld. Nochtans verklaarde verzoeker dat de amir van zijn district op de hoogte was van zijn problemen en hem adviseerde het land te verlaten (stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit deze brief wel degelijk blijkt dat hij werd belaagd, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat er in de brief geen melding wordt gemaakt van de door verzoeker aan de amir gemelde problemen. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

2.5. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar zijn loutere hoedanigheid als Ahmadi, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit deze informatie (SRB, Pakistan, *Ahmediyya Muslim Community*, d.d. 29 maart 2013) blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt uit deze informatie niet dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat het *"gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd"* (*ibid.* p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (*ibid.*, p. 15). De hoedanigheid van Ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het V.K. (*ibid.* p. 13-14), wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt *"depending on the individual circumstances of the case"* (UNHCR *Guideline Religious Minorities Pakistan*, d.d. 14 mei 2012). Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift slechts tot het stellen dat er geen twijfel bestaat omtrent het feit dat hij Ahmadi is en dat uit het administratief dossier blijkt dat deze gemeenschap zich in een preciaire situatie bevindt. De verwijzing naar informatie van algemene aard omtrent de situatie van Ahmadi in Pakistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Tevens betoogt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij belemmerd wordt in zijn openbare geloofsovertuiging, hetgeen volgens verzoeker aanzien dient te worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Wat betreft de onmogelijkheid voor verzoeker om zijn religie te uiten, wijst de Raad op het arrest van het EHV in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging

uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij in geval van een terugkeer vervolgd zal worden omdat hij zijn geloof niet kan uiten, merkt de Raad op dat deze opmerking laattijdig is en geen steun vindt in zijn eerdere verklaringen. Verzoeker vermeldde dit gegeven immers niet bij het indienen van zijn asielaanvraag, noch tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De rechtstreekse aanleiding voor verzoekers vertrek was - volgens zijn verklaringen - de mishandeling, brandstichting, bedreiging en beschieting door Soennitische moslims in het dorp (stuk 3, gehoorverslag, p. 5, 6). Zoals *supra* reeds uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen. Uit verzoekers verklaringen en documenten blijkt weliswaar dat hij een lokale Ahmadi leider was, doch niet dat hij hierdoor problemen kende (stuk 3, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker verklaarde immers expliciet dat zijn beweerde problemen, waaraan geen geloof kan worden gehecht, startten in december 2011 en dat dit de eerste keer was dat hij problemen had in het dorp (stuk 3, gehoorverslag, p. 5). Buiten deze problemen zou verzoeker nooit andere problemen gekend hebben, noch ooit persoonlijk of fysisch aangevallen zijn (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Tot slot weze opnieuw benadrukt dat verzoeker bij zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaard heeft dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden (stuk 12, vragenlijst, p. 3). Verzoeker stelde hierbij geen andere problemen te hebben gekend met de autoriteiten of met medeburgers, noch problemen van algemene aard te hebben gehad (stuk 12, vragenlijst, p. 3). *In casu* blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Pakistan" "Actuele Veiligheidssituatie" van 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang van

het gepleegde geweld in Punjab is beperkter dan het geweld dat in FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de doden in 2013 werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste incidenten vonden plaats in de verkiezingsmaand mei en het geweld heeft voornamelijk plaats in de stad Lahore. In de rest van de provincie bleef het overwegend rustig. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld.

Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat voor ogen moet worden gehouden dat hij tot de Ahmadi-gemeenschap behoort, die het voorwerp uitmaakt van geweld, stelt de Raad dat hierboven reeds werd aangegeven dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond. Verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker brengt geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF